KUIFJE
WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
NEGENDE JAARGANG
PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts
21
HET BELEG VAN RAVENBURG
EEN VOLLEDIG VERHAAL DOOR BOB DEMOOR

Wij reizen om te le-e-e-ren door heel het land...

Jongens, weldra komen we aan het kasteel van Ravenburg. Het is een Middeleeuwse burcht te midden van het woud gelegen. Er zijn veel interessante dingen te zien !...

Ha ! Daar is de trotse vesting... Kijk, er zijn nog bezoekers !

Een gids leidt de toeristen door de zalen van de burcht

Dit is het harnas van Philips de Magere. Hij droeg het nooit want het was te groot...

Ziehier een katapult uit de XIIIe eeuw. Met dat tuig slingerde men zware stenen over de wallen. Daar ziet u de ketels, die men vulde met kokende olie en daarna over de vijand uitgoot.

Zeg, Frans, met zo'n katapultje zouden we ons vermaken, hé !

...En in dit kastje, waarde bezoekers, ziet u de prachtige kroon van Godfried van Ocso, hem aangeboden toen men hem tot koning van Jeruzalem wou uitroepen. De kroon is met edelstenen bezet...

Nog lang verwijlt meester Mus met zijn klas in het museum... Plotseling...

Al zo laat! Kom, jongens, we moeten opkramen. We zijn de laatsten !

BRROEMMM!

Hola, er breekt een onweder los ! Vlug naar de autobus !

Kunnen we vertrekken, chauffeur ?

Het spijt me maar ik heb ernstig motorpech, meester Mus.Ik probeerde reeds naar een garage te telefoneren doch ik krijg geen aansluiting. De telefoon is misschien defect door het onweer !

Wat nu gezongen ?

Dat is toch niet zo erg, meester Mus ! Jullie kunnen hier overnachten. Je doet er me een groot plezier mee, want 's nachts alleen met die kostbare kroon van Godfried ben ik nooit gerust !...

Mus en zijn leerlingen krijgen enkele dekens en installeren zich zo goed ze kunnen in een van de burchtzalen. Buiten raast het onweer voort. Tegen middernacht bedaart de storm... Plotseling galmen er twaalf bronzen slagen uit de toren...

Een van de jongens wordt er wakker van...

Middernacht ! Het uur van de spoken! Brrrr.... Hé, ik hoor iets. Even kijken...

Help! ! De... de... poort draait open. E...e...e...e...e... spo... spook !

Meester ! Kom vlug ! Ik... ik... geloof... dat... dat... het... sp... spookt !

Spoken ? Wat doet een spook met zo'n onweer buiten ?

Spook ? Je hebt gedroomd, jongen!

Ik zal toch maar eens gaan kijken. Voorzichtigheidshalve neem ik dit zwaard mee...

Haha ! Waarschijnlijk dieven die het gemunt hebben op de kroon van Godfried van Ocso !

Doch daar zal meester Mus eens een kanonballetje voorrollen...

Houd de dief ! Houd de dief ! Aaj ! Die vervloekte kanonballen... Intussen hebben die kerels het hazenpad gekozen !

BAM!

Wat gebeurt er, mijnheer ?

Enkele schelmen wilden het kasteel binnendringen. Ze sloegen op de vlucht bij mijn komst.

Kalm blijven ! De schurken zijn al gevlucht ! Hé, wat is dat ?

BOEM!

BOEM!

Zo'n brutale rekels ! Ze willen de slotpoort indeuken !

Stilte ! Wees kalm ! We moeten de burcht in staat van verdediging stellen ! We zullen gebruik maken van de stortuitgen om de bandieten te verdrijven. Bewaker, breng al het vocht dat er in de burcht is naar de wallen ! Jongens, wij sleuren deze ketels naar de muur bij de poort...

BOEM!

Giet al dat spul maar in de ketels. Hier, bleekwater, olie,... Nog een scheut azijn er bij en wat aardappelmeel om te binden. Goed dooreen roeren... en dan...

BOEM!

AZIJN!

Hop ! Ze krijgen de volle laag ! Leve Ravenburg en Godfried van Ocso !

We moeten wijken voor de vuilgheid, die ze ons over het hoofd storten. Maar wacht, kereltjes ! Wij hebben ons laatste woord nog niet gesproken !

Dappere krijgers! Hm... jongens! Iedereen houdt de wacht op de wallen! Kijk goed uit want wie weet, wat de schavuiten nog in hun mars hebben!
Hm... dat harnas van Philips de Magere... zou me misschien wel gaan... Als aanvoerder van de soldeniers van Ravenburg, ben ik verplicht me in een wapenrusting te steken!
Niet slecht! Alles past, behalve de rug en de mouwen.
Ondertussen hebben de dieven van een oude wagen en een ladder, die buiten de slotmuren lagen, een stormtoren gemaakt.
We rollen onze toren naar de andere zijde van de burcht. Daar is de slotgracht smaller...
Klim er op! Wij volgen!
Doch een van de jongens heeft het gevaar bemerkt en geeft alarm.
Te wapen! Harop! De vijand heeft bijna vaste voet op de wallen!
Opgepast! Ruim baan! Ik duw die rekels terug de slotgracht in!
Niet zo vlug, verdiende mussenschijt!
Verdorie! Hij heeft mijn pick vast!
Pak vast, halve gare!
PIONGGG
Magere Flip had gelijk toen hij dat harnas niet gebruikte...
!
Vooruit, de weg is vrij!
Sakker de sakker! Wat is dat?

Volgende week : DAVID COPPERFIELD

DE TOEKOMST

ONTELBARE dichters hebben dit kleine Laagland bij de zee bezongen. Ze hebben er veel schoonheid en deugden ontdekt. Een toerist die uit een ander werelddeel komt overgewaaid en niet wegwijs is, zal hier echter niet veel vinden, wanneer hij dit kleine land vlug doorkruist. Hij zal slechts kleine huizen zien, kleine fabrieken, saaie straten. Geen grootheidszin ontdekken, noch de welbespraaktheid van Franse, Italianen en Spanjaarden. Niet die zucht van het geweldige, het kolossale, van de Duitsers. Een man die voor Vlaanderen maar enkele uren heeft zal weinig of niets vinden van wat dit land in de loop der eeuwen in de vier windstreken beroemd heeft gemaakt. De mensen uit deze Vlaamse vlakte die men zo dikwijls voor laag bij de grond versleept, hebben een wonderschone schilderkunst die alle landen en alle generaties steeds opnieuw met verstomming slaat, maar altijd opnieuw wil men hier alleen het volk van Breughel vinden, en vergeet men dat hier ook het volk van van Eyck woont, dat zin heeft voor verfijning in lijn en leven. Dit land met wijde horizonten zendt jaar-in, jaar-uit zijn zonen uit om vreemde volkeren het schoonste te brengen van zijn eigen verworvenheden : zijn geloof in God, in wat schoon, goed en rechtvaardig is.

Wij zijn jong, en daarom wenkt ons alles wat schoon is en goed.

Wij zijn jong, en daarom geven we al onze krachten om een werkelijkheid te maken van onze stoute dromen.

Wij zijn jong, en daarom geloven we dat de toekomst mooier zal zijn dan het heden.

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

JAAK BLANQUAERT, GENT, zond ons een stukje voor de rubriek « Hou je van Dieren ». Jammer genoeg moesten we die rubriek, bij plaatsgebrek laten wegvallen.

DE Kapers van St Malo, van Wemmel, zouden aan Judosport willen doen ! Dat is nu precies geen sport om door jongens zonder zeer bevoegde leiding te worden beoefend. Voetbal is toch veel plezanter. Met mijn beste groeten.

ELIANE DERMONT, VAN WESTMALLE, houdt veel van Pom en Teddy en de tekenaar van dit verhaal. Ze vond zijn verhaal « Jody en het Hertejong » ook knap. Beste groeten, Eliane.

FRANS DICKERS, BERLARIJ 51, LIER, zou graag willen corresponderen met een Kuifjeslezer die postzegels verzamelt. Men schrijve hem rechtstreeks.

ETIENNE DECLERCQ, VAN DRONGEN, voelt veel voor tekenen. Hij zond me een mooi gekleurde tekening, maar hij vergat me zijn adresje mee te delen en die zou ik moeten kennen om de tekening naar waarde te kunnen schatten. Beste groeten.

WILLY DEDREE, BESCHAVINGSSTRAAT, 13, ANTWERPEN, zou graag willen corresponderen met een Kuifjeslezer (in het Frans of in het Nederlands), liefst uit het buitenland, postzegelverzamelaar, en ongeveer 15 jaar oud. Men schrijve hem rechtstreeks.

IS GEKNIPT VOOR JE!

Het is een mooie sport die al onze vrienden zal boeien. Met een **Bim-Bam** kan je veel pret beleven! Je vindt al de nieuwe modellen :

SOLO - DUO - CRACK
COSTAUD - STAR

in alle speelgoedwinkels van 39 frs. af !

GRENADIER VICTORIA VERTELT...

NIET ACCOORD !

KUIFJE (weekblad) — *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel — P.Ch.R. : 1009.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in België door : De Druick, C. Van Cortenbergh, Brussel — KUIFJE-HOLLAND — Singel 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 109.334. Abon. : fl. 4 per kwartaal.

27-5-54

't Prinske

STAAT KOE GEROD

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

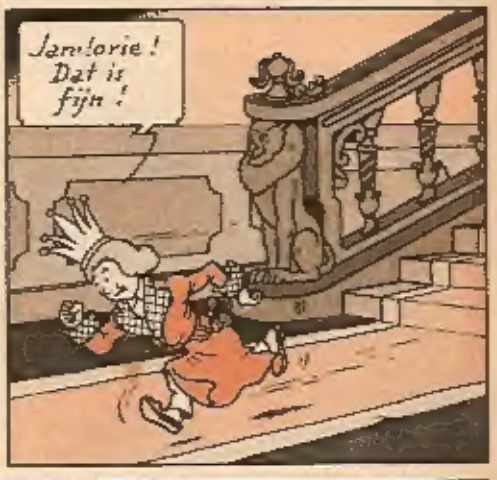

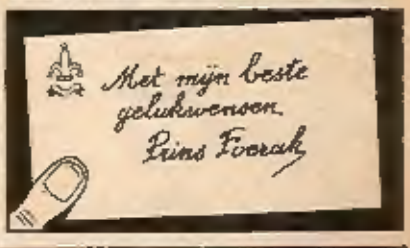

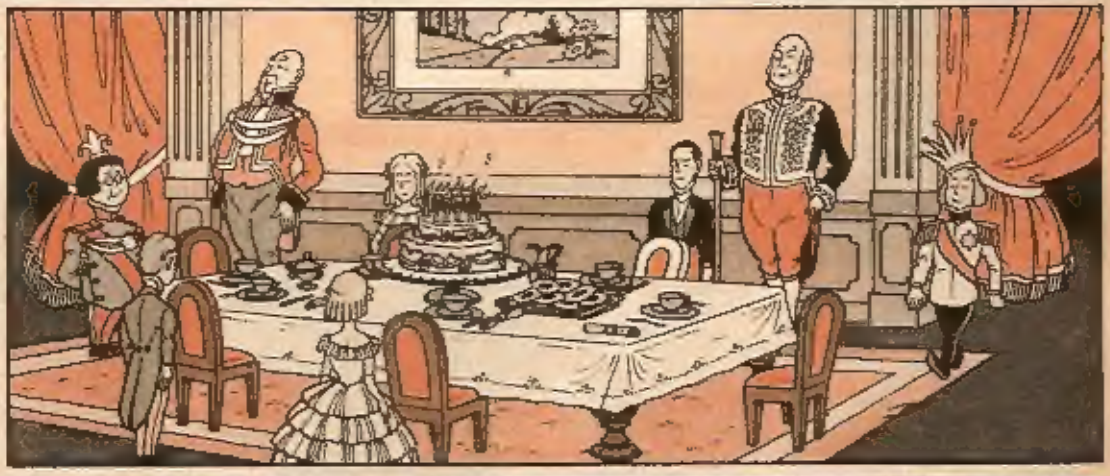

CHLOROPHYL tegen de zwarte ratten

Chlorophyl heeft al een lange gang gegraven als ze plotseling tegenover een slang staat. Ze schijnt het gevaar niet dadelijk te snappen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND MACHOT

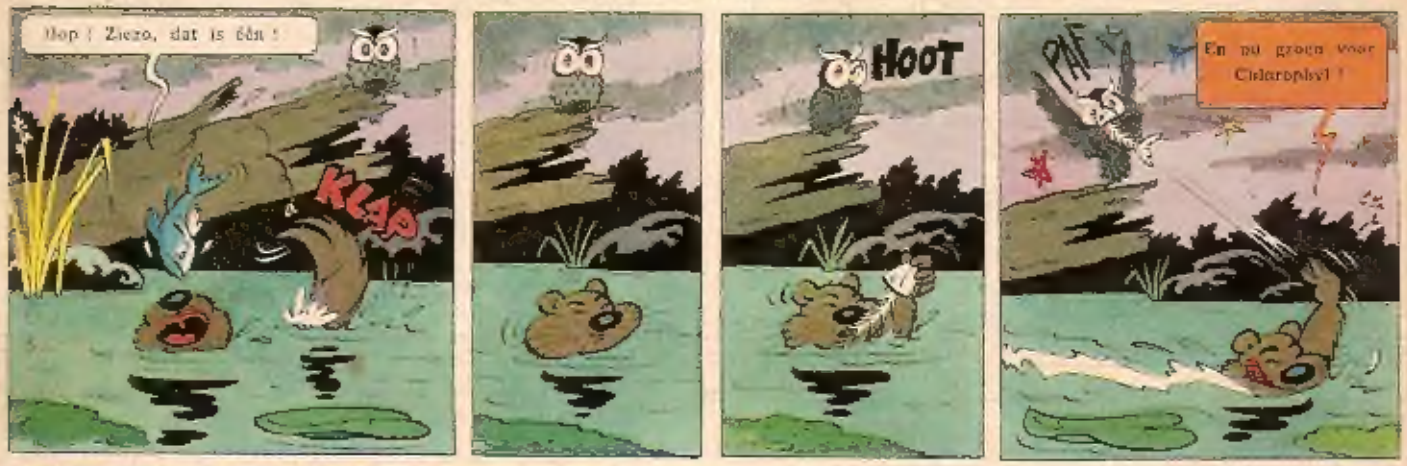

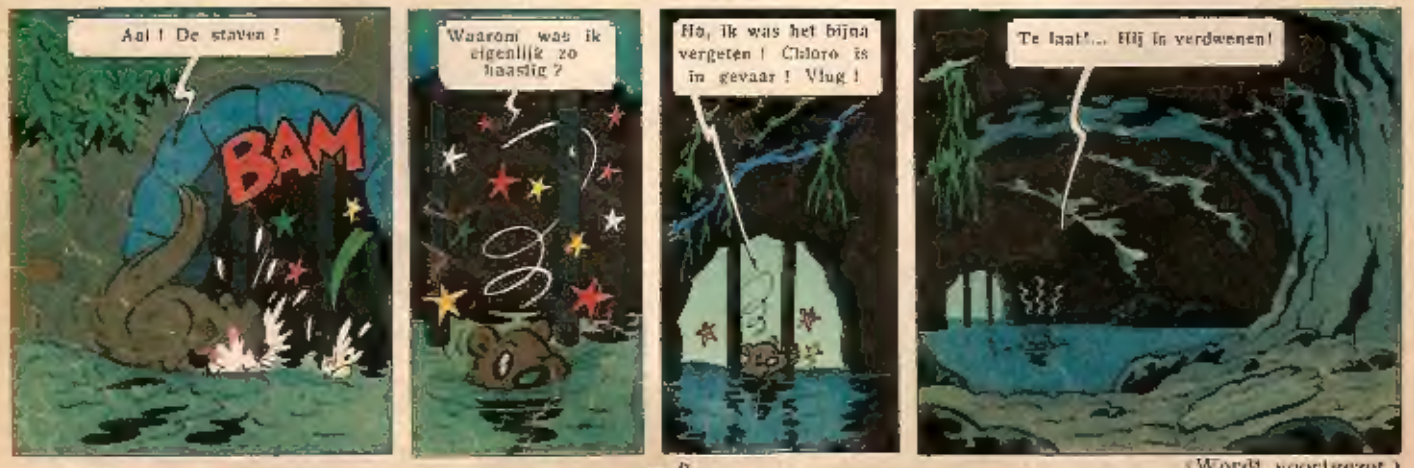

(Wordt vervolgd.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE, ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT: LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

AAN HET OOG KENT MEN HET DIER

Dieren die zich voeden met een levende prooi, zoals uilen en verschillende soorten roofdieren, hebben gewoonlijk de ogen voor in het hoofd. Zij hebben weinig behoefte aan de mogelijkheid op zij te zien, want ze kijken recht voor zich uit om hun slachtoffers in de gaten te houden.

NET andersom is het met de dieren die door hen achtervolgd worden en die, bij gebrek aan klauwen en tanden, hun heil moeten zoeken in de vlucht. Voor hen is het dikwijls een kwestie van leven en dood, dat zij in alle richtingen tegelijk kunnen zien en de nadering van de vijand kunnen vaststellen. Konijnen en bepaalde rattensoorten hebben de ogen op zo'n wijze geplaatst (aan weerszijde van hun kop) dat hun gezichtsveld een volledige cirkel vormt. Bij een bepaalde konijnensoort omvat elk oog een veld van 190°, zodat het gezichtsveld van het ene dat van het andere overlapt. Het menselijk oog is niet bijzonder ingesteld op het zien terzijde. Beide mensenogen kijken recht voor zich uit en overzien gewoonlijk een gezichtsveld, kleiner dan een halve cirkel.

De Antwerpse Dierentuin bezit een mooie verzameling papegaaien. Die mooie vogels laten zich niet makkelijk fotograferen.

GELUKKIG WAS DE MINISTER DAAR!

HET gebeurde in de opera van Kopenhagen. De tenor, die de rol van Don Juan moest zingen, was plotseling ziek geworden en kon onmogelijk optreden. De directie stond op het punt de plaatsen aan het publiek terug te betalen, toen een man aanbood de zieke tenor op staande voet te vervangen. « Don Juan » werd gespeeld, de tenor trok zich schitterend uit de slag en werd luid toegejuicht. Niemand scheen het verwonderlijk te vinden dat die tenor H.C. Hansen, de minister van Buitenlandse Zaken was. Een charmant land waar de koning het groot symphonisch orkest dirigeert en de minister van Buitenlandse Zaken de tenorpartij zingt!

GOED NIEUWS VOOR DE AUTOMOBILISTEN

IN Amerika zijn de afstanden erg groot en de automobilisten, die heel de dag achter het stuur hebben gezeten, zijn 's avonds moe en wensen een nachtverblijf. Soms zijn ze echter 's avonds nog ver van een stad, ofwel vinden ze in de stad geen hotelkamer meer vrij. Om daaraan te verhelpen werden er op bijna alle grote wegen, op ongeveer driehonderd kilometer van elkaar, de zg. « Motels » opgericht. Wat is nu een « Motel »? De automobilist die voor zo'n « Motel » stopt, steekt vijf dollar in een gleuf en krijgt daarvoor een sleutel die hem toegang verleent tot een garage, zijn garage, en daar vlak boven zijn kamer voor een nacht. Hij kan eigenhandig alles afsluiten en slaapt zonder door iemand gestoord te worden. 's Morgens vindt hij alles om een klein ontbijt klaar te maken. Hij dekt zelf zijn bed op en zorgt er voor dat alles weer netjes in orde is. Hij haalt zijn auto uit, sluit de garage, werpt de sleutel in de daarvoor voorziene kastjes en rijdt weer de baan op. In Duitsland heeft men dit sympathiek systeem overgenomen, wat de autotoeristen beslist prettig zullen vinden.

Een andere belangwaardigheid van de Antwerpse Zoo is de grote verzameling kleine vogels, die alléén door een lichtgordijn van het publiek gescheiden zijn. Van tralies is er hier geen sprake meer!

EEN STRADIVARIUS VAN LUCIFERS

FRITZ MENG, een 42-jarige Duitser uit Bad Homburg, lederbewerker van beroep, heeft de laatste hand gelegd aan een viool die hij zelf maakte uit acht duizend lucifers. Meng, die zelf een vioolvirtuoos is, meent dat de klank van zijn viool die van een Stradivarius zal evenaren.

Waarom? Wel, omdat de fijne aan elkaar gezette stukjes hout een klank geven waarvan de toon niet helemaal dezelfde is. Het klankvolume zal aldus veel uitgebreider, veel rijker zijn dan van een viool uit één stuk hout gesneden. Nu, we zijn wel benieuwd Fritz Meng te horen!

EEN VRIENDELIJK RECHTER

DE 72-jarige Henry Prior, gauwdief van beroep, werd door de voorzitter van een Britse rechtbank naar huis gestuurd, omdat hij te oud is om zijn stiel behoorlijk uit te oefenen.

Prior werd aangehouden in een stadion, toen hij de zakken van de omstanders ledigde. Zijn hele leven had Prior dit met veel talent gedaan, maar nu doen de ouderdom en het rheuma zijn handen beven zodat hij, telkens hij z'n hand in een zak waagt, bij de kraag gevat wordt. De president was van mening dat Henry Prior practisch onschadelijk was geworden en liet hem vrij.

In de grote Belgische Zoo kan iedere bezoeker allerlei wilde dieren maar beleven kieken. Dieren zijn voor fotografen een onuitputtelijk onderwerp!

OF HET WAAR IS?

EEN zekere Charles Page, die te Springs, niet ver van Johannesburg in Zuid-Afrika woont, beweerde een dezer dagen dat hij eigenaar is van het Buckingham palace evenals van een groot deel van Londen. Zijn eigendom zou een waarde van eventjes achttien milliard Belgische franken hebben! Charles Spring zegt, dat hij en zijn broer rechtstreekse afstammelingen zijn van de persoon, aan wien Hendrik VIII gronden in de stad Londen afstond. Naar het schijnt kwam de zaak in 1919 reeds voor het Parlement en werd toegegeven, dat de grootmoeder van Page eigenares van de gronden was. Daarbij bleef het echter. Of Charles meer geluk zal hebben?

ALLEEN VOOR HEREN!

EEN Amerikaanse vliegtuigmaatschappij heeft speciale toestellen in lijn gebracht voor vermoeide zakenlui! Zeventien duizend deden in deze toestellen het traject van New York naar Chicago (en omgekeerd). De heren kunnen dikke sigaren roken, ze mogen zelfs hun schoenen uittrekken en slapen als hen daartoe de lust bekruipt. Naar verluidt wordt er in deze toestellen « alléén voor vermoeide zakenlui » duchtig geronkt!

DE ELECTRICITEITSDISTRIBUT

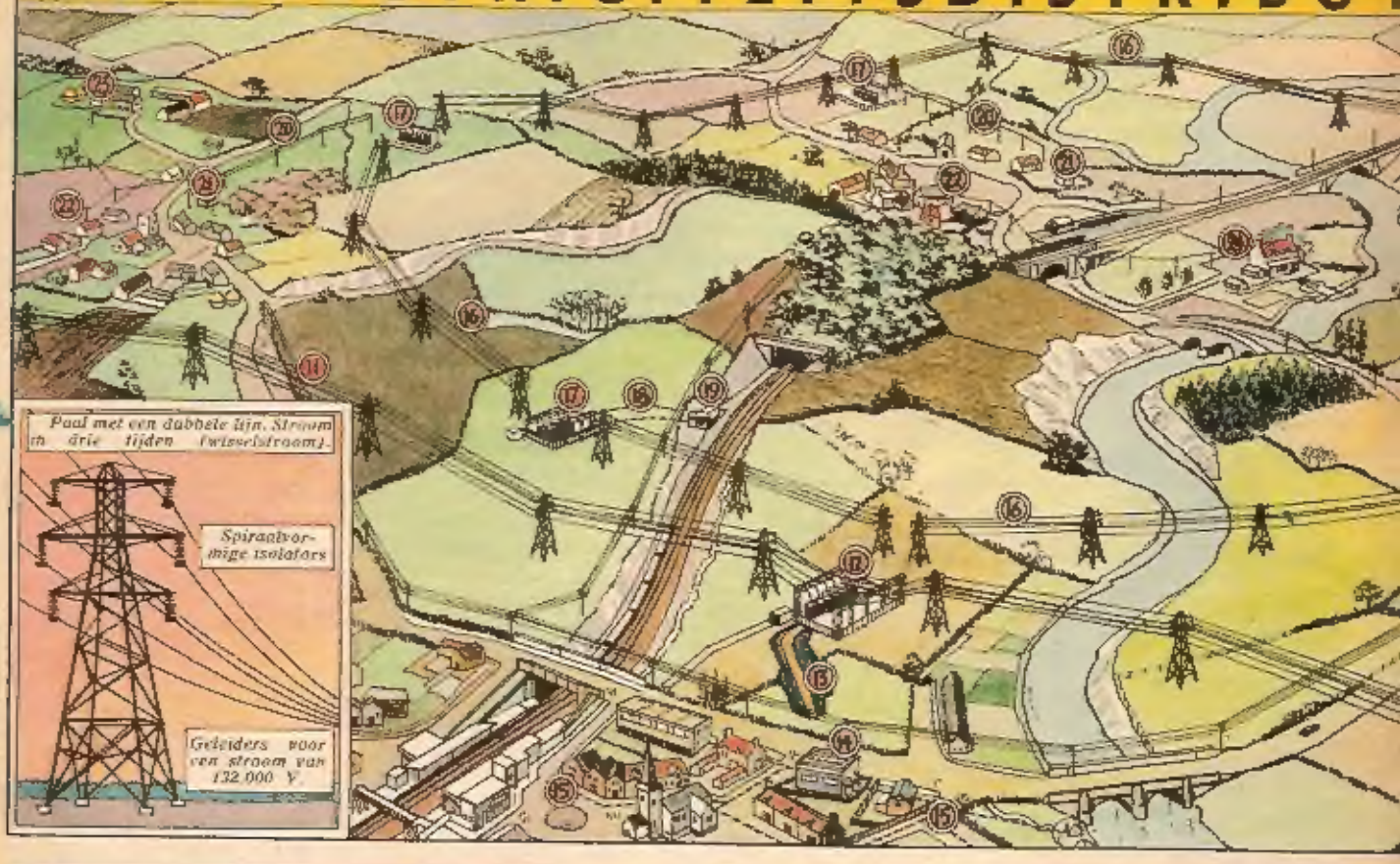

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

DE WITTE

IE

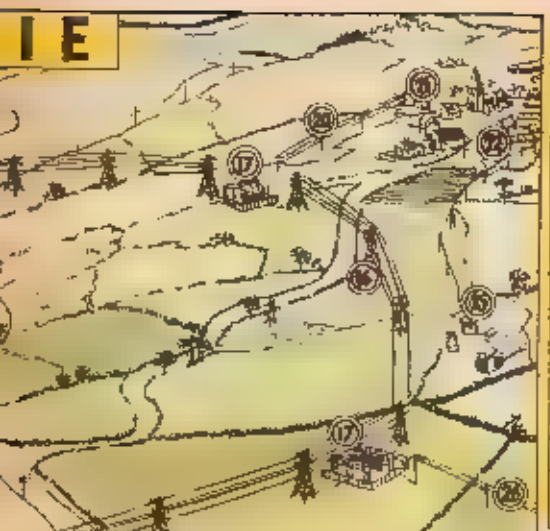

Wanneer je onze tekening aandachtig bekijkt dan weet je hoe de distributie van de elektriciteit van de centrale uit over heel het land geleid wordt.

VERKLARINGEN

1. Electrische centrale
2. Stoomkamer
3. Generatoren
4. De stroom van 1.000 V geleverd door turbo-alternatoren wordt door transformators tot op 66.000 V gebracht
5. Wisselstation
6. Leiding aan de kabels
7. Controlestation van waaruit de stroom in verschillende richtingen geleid wordt
8. Ondergrondse kabels leiden de stroom naar kleinere centrales
9. Ondergrondse stroom van 66.000 V naar de transformators
10. Hoofdcentrale voor transformators Hier wordt de stroom tot 132.000 V opgevoerd.
11. Hoogspanning verbunden met andere centrales
12. In deze transformators wordt de stroom tot op 66.000 V teruggebracht
13. Ondergrondse kabels die kleinere centrales bevoorraden
14. Kleinere cabinetten
15. Ondergrondse kabels van 220 V voor de distributie van electriciteit van huis tot huis
16. Secundaire lijnen van 66.000 V
17. Secundaire stations
18. Ondergrondse kabels voor de electrificatie van de spoorlijnen.
19. Transformatorstation voor de spoorweg
20. Lijnen die het platteland bevoorraden
21. Cabine waar de stroom tot op 220 V wordt gebracht
22. Lijnen van 220 V
23. Lijnen die naar de boeren lopen
24. Lijnen die de hotels bedienen
25. Electrische lijnen voor de uitvoering van werken
26. Stroom voor een fabriek.
27. Langs ondergrondse kabels wordt van de fabriek de stroom geleverd aan de huizen

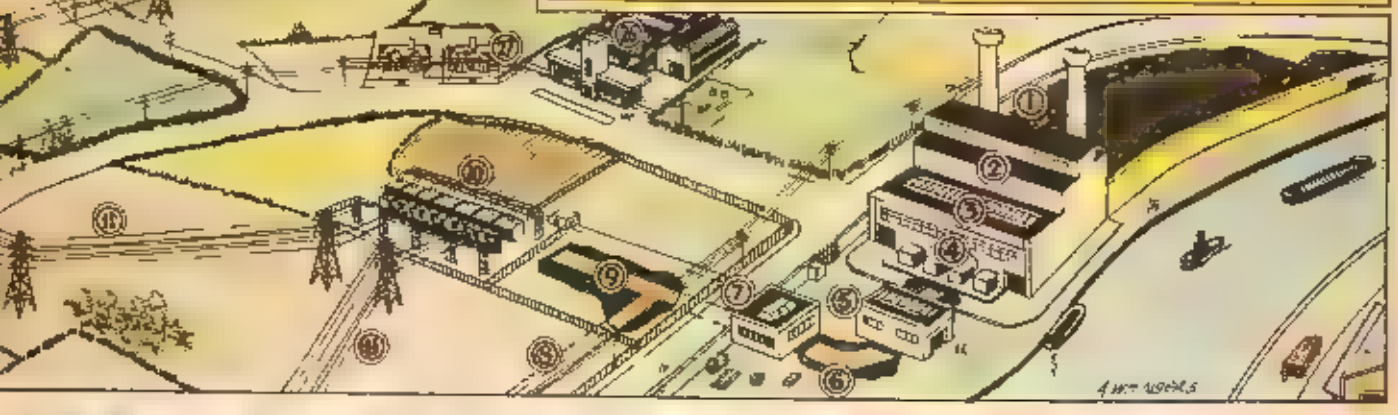

DE RUITER

Als roekeroad van de ohan en ... wee p... Dan ... alles uitdaa... ... n kapitein van ... reed ... de wacht, all on ... erlee

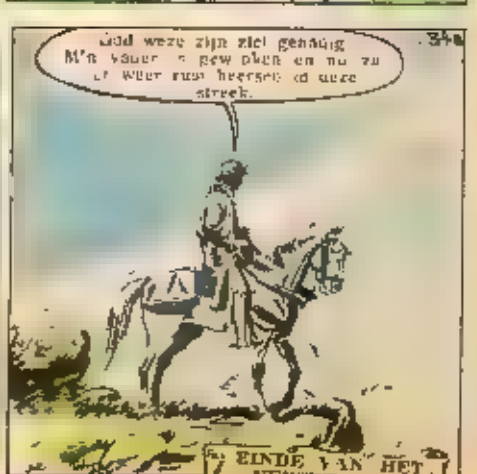

DE FIAT DIESEL

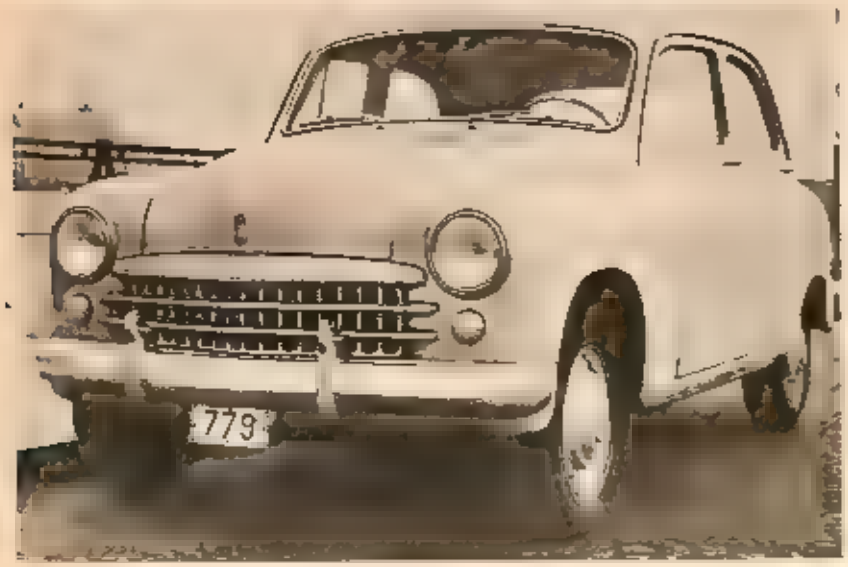

VANDAAG presenteren we je een wagentje dat niet alledaags is. Het is de FIAT 1400 DIESEL. Je hebt het al geraden, het is de motor van deze Fiat die niet is zoals de andere automotoren en wel om de eenvoudige reden, dat als brandstof gasoil (= stookolie of mazout) verbruikt wordt. Stookolie is natuurlijk veel goedkoper dan bezine! Bovendien verbruikt deze Diesel minder brandstof dan een motor van hetzelfde volume die met benzine loopt. Nu zie je meteen welke aantrekkingskracht een wagen, uitgerust met zulke motor, heeft. De medaille heeft ook een keerzijde : de versnellingen zijn minder goed en de maximum snetheid niet zo hoog dan deze van een benzinemotor. Maar, je kan niet alles verlangen!

Een chauffeur, een reiziger en een koper werden als jury aangesteld. Zij verklappen je hier wat zij van de FIAT-DIESEL denken :

CHAUFFEUR	REIZIGER	KOPER
De snelheid : 14/20	Comfort : 16/20	Aankoopprijs 15/20
Baanvastheid : 12/20	Suspensie 15/20	Verbruik : 18/20
Uitzicht 17/20	Verluchting Verwarm. 16/20	De lijn 15/20
Remmen 18/20	Uitzicht : 17/20	Afwerking 17/20
Stuur 17/20	Luxwaii van carrosserie 13/20	Bijbehorigheden 16/20
Gemiddelde 16,6	Gemiddelde : 15,4	Gemiddelde 16.2

Deze jury geeft de FIAT-DIESEL dus een gemiddelde van 16,1/20

EEN HELE STAPEL PRENTENBOEKEN

VAN de uitgeverijen Casterman van Doornijk en De Standaard Boekhandel, van Antwerpen, kregen we een hele stapel prentenboeken toegezonden. We zijn er van overtuigd dat onze lezers, zich verschillende van deze werken voor hun bibliotheek zullen willen aanschaffen. Er zijn gelegenheden genoeg om een prentenboek te verwerven : een nummfeest, een verjaardag, een geschenk van tante, oom, peter, meter, enz. Wanneer je een boek krijgt of koopt, vraag bij voorkeur een van deze werken. Je mag er zeker van zijn dat je je het niet zult beklagen, daar staan de beste tekenaars, vertellers en uitgevers van ons land borg voor.

DE SCHAT VAN BEERSEL

JE hebt in ons blad maanden lang dat pittig verhaal van Willy Vandersteen, de vader van de onsterfelijke Lambik kunnen volgen. Wie dit verhaal in zijn geheel eens wil herlezen, (en het zal niet bij één keer blijven) weet dat hij het thans bij iedere boekhandelaar voor een schappelijk prijske kan krijgen.

Nu reeds is er een soort jeugdpelgrimage naar het kasteel van Beersel bij Brussel ontstaan, want het kasteel dat Willy Vandersteen in dit album als decor van zijn verhaal gebruikt, bestaat werkelijk! Als je vader en moeder het album ook gelezen hebben, vraag hen dan maar eens een Zondagutstap naar Beersel te beleggen.

DE KNOKKERSBURCHT

is een ander verhaal van Willy Vandersteen dat echter niet in « Kuifje » verschenen is en onze lezers dus nog meer zal interesseren dan « De Schat van Beersel » waarvan ze het verhaal reeds kennen. « De Knokkersburcht » is het relaas van een schitterende tussenkomst van Lambik, Suske en Wiske in een eeuwenoude vete tussen twee Schotse clans in het pittoreske Schotse hoogland. De centrale figuur van dit verhaal is Jerom, een nieuwe held geboren in de rijke verbeelding van Vandersteen.

DE GUITENSTREKEN VAN KWIK EN FLUPKE

KWIK en Flupke zijn ook oude bekenden voor iedere Kuifjeslezer. De uitgeverij Casterman bracht van hen reeds vijf kleine albums op de markt, en biedt ons thans het zesde deel aan, dat in vrolijkheid voor de vijf vorige niet moet onderdoen. Deze albums zullen vooral de jongere onder onze lezers en hun kleine broers en zusjes boeien. Hergé zien we hier weer op zijn best. Warm aanbevolen.

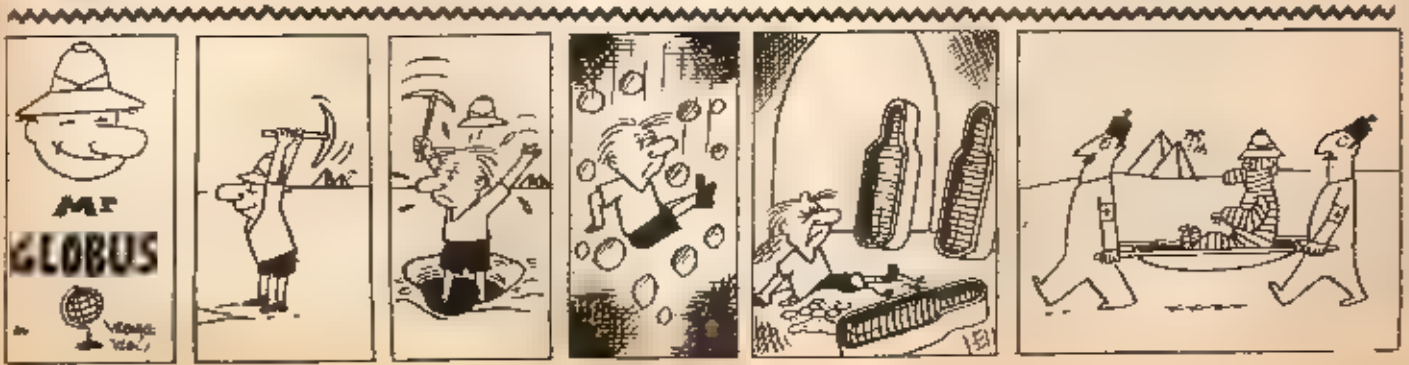

GOUD VOOR ROME

Lambik heeft zelf een duikapparaat gekunsteld en hij brengt een Romeinse galei in het haven van Ostia tot zinken.

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

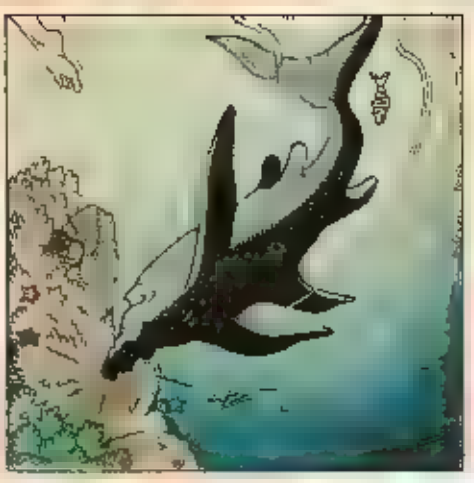

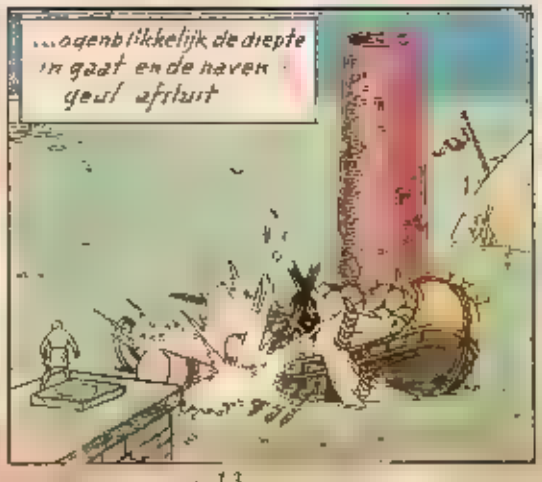

Wordt vervolgd

AJAX PRESENTEERT DE FIETSENDIEF

TEKST en TEKENINGEN van TIBET

(Wordt vervolgd.

DE "URIAH" KEERDE NIET TERUG

BLINA zonder geluid kliefde de «Uriah» het grijsgroene water van het Kanaal. Ondanks de zware, sombere wolken die aan de hemel dreven, was de zee kalm. De duikboot «Uriah» had zijn opdracht beëindigd en keerde terug naar de haven waar de bemanning een welverdiende rust wachtte.

Languit in hun kooi praatten de matrozen over de laatste oorlogsfeiten.

- Ze zagen niets meer dan vuur, zei de ene.

Van de basis voor torpedoboten schiet er niets meer over, denk ik.

- Die kunnen ons dus niet meer hinderen! Dez te beter!

— Zeg, die kikvorsvisi zijn krasige kerels, hé!

— En wij dan, maat!

De oude Bill keerde het hoofd om naar de matroos die dat zó spontaan geroepen had en het scheen wel of deze laatste neens geen moed meer had.

Het is al wellicht, hoor, Microob! Wanneer je een A.B. 1) bent, heb je het recht zulke dingen te zeggen.

Bill was de ouwe taaie van de bemanning. Het type waar van men aan boord van ieder schip van de Royal Navy een specimen vindt. Hij droeg een heleboel littekens en had verschillende decoraties gekregen.

Microob was een groentje de nieuweling d e z je sporen nog moest verdienen. Tot nader bevel had hij slechts één recht zo weinig mogelijk plaats innemen aan boord!

Toen Bill merkte dat de jonge man zijn mond niet meer dierf open doen, ging hij verder op straffende toon alhoewel de lach hem in de keel kittelde.

- Ga braaf slapen, Microob. Als we je mochten nodig hebben, zullen we je wekken, hoor!

Iedereen lachte hartelijk om dat grapje. Iedereen, behalve de kapitein die op de brug stond en bevelen gaf en meldingen in ontvangst nam. Iedereen, behalve de kanonniers, de werktuigkundigen, de telegrafisten. Iedereen behalve de matrozen die de wacht hadden. Iedereen behalve diegenen die er zorg voor droegen dat alles gesmeerd liep aan boord.

Het was op dit ogenblik dat er op het radarscherm kleine dansende stippen verschenen. Men hoorde de kapitein bevelen schreeuwen, terwijl de bel van de «Stand-by» (2) snijdend rinkelde.

— Iedereen naar beneden!... Klaar om te duiken!... Sluit de beschotten.

Een ogenblik later verdween de vijfhonderd ton zware «Uriah» in een reusachtige draaikolk onder de waterspiegel.

★

MICROOB had de wacht bij het reddingsmaterieel en van de plaats waar hij zat, kon hij de lichtgebogen rug van de kommandant zien die, met het oog tegen de periscoop, naar het eerste morgengrauwen keek. Dan liep hij kalm naar de luidspreker en zei:

— Diepte vijf en dertig meter!

Het water gorgelde in de ballasts (3) en de verzwaarde duikboot gleed nog dieper. Dan bleef hij horizontaal liggen. Plotseling hoorde men ontploffingen. Eerst klonken ze vera! doch met een schrikaanjagende regelmaat kwamen ze dichter en dichter. Alles was muisstil in de boot. Af en toe klonk de kalme stem van de kommandant en daartussen het geknaag van de witte muis, de mascotte van de «Uriah», die zich te goed deed aan een scheepsbeschuit zo hard als droog hout. De ontploffingen knalden nu vlak bij de duikboot los. Microob maakte een kruisteken, sloot de ogen en wachtte op hetgeen er zou gebeuren.

Een geweldige slag en heel de duikboot schudde en beefde krampachtig. Dan gleed de «Uriah» op z'n flank, alsof hij, draaien wou, zakte op de neus en gleed vertikaal de diepte in. Een tweede schok gevolgd door een vreselijk en angstaanjagend gekraak.

De «Uriah» lag op de bodem van de zee en was onmachtig zich nog op te richten.

Dat was op 24 December 1942. Het grote duurwerk was blijven staan op vijf uur in de morgen.

Vijfhonderd ton staal en koper rustten op negen en veertig meter diepte. In deze metalen doodkist ademden er nog zes mensen. Dat was alles wat er overbleef van de vijf en twintigkoppige bemanning en de negen kikvorsvisi die hen vergezelden.

★

MICROOB waagde het de ogen te openen en zag hoe een zwarte gestalte zich trachtte op te richten. Het was de oude Bill.

Heb je je geen pijn gedaan? vroeg Microob. Zullen we hier moeten blijven?

De ouwe zeerob haalde een fles rhum uit z'n broekzak en gaf ze aan Microob met de woorden:

Hier drink een slok, jongen. Dat zal je goed doen. En onthoud dat je nooit moet vragen of we er zullen in blijven, maar wel wanneer we er zullen uitkomen!

De kleine lampen die de vier hoeken van de commandopost van de «Uriah» — de enige plaats van de boot die nog niet onder water stond — verlichtten, doofden langzaam uit.

De batterijen zitten onder water zei de kapitein stil, steek jullie lampen op, jongens.

Kleine rode stippen brandden in de duisternis.

Mooi zo. Kom nu naderbij, dat ik ten minste zien kan wie er overblijft.

Toen ze rond de «oude» stonden, zei deze langzaam en luidop hun naam. Z'n stem klonk zwaar en warm. Een beetje triestig maar zonder zweem van gejaagdheid of angst.

Williams. Bentoli... Polens. En die trouwe Bill... En Microob!

De vijf zeelui keken de kapitein strak aan en zwegen.

— Nu verrichten jullie het opgedragen werk kalm en nauwgezet. Je doet precies alsof het om een oefening gaat. Bentoli, jij gaat de reddingsboei en de pneumatische reddingsboot uit, Williams en Polens maken de klok klaar en jij, Microob, ziet de reddingsapparaten na. Doe alles zo vlug mogelijk en denk er om, dat iedere seconde ons het leven kan kosten. Bill kijk toe of alles goed verloopt. Ik steek ondertussen de boordpalieren in een waterdichte zak.

Het omhulsel van de duikboot kraakte en kreunde voortdurend en ieder gekraak was een waarschuwing voor de overlevenden om zich te reppen.

Microob was nog niet ingewijd in de kunst overlevenden van een duikboot veilig naar boven te loodsen, maar hij wist toch dat het succes van hun onderneming op drie punten berustte.

Eerste punt: de pneumatische kano en de lichtende reddingsboei waren aan elkander gehecht op de brug. Ze werden losgemaakt door een hefboom over te halen in de duikboot zelf.

Tweede punt: De zuurstofapparaten waarvoor hij moest zorgen.

(VERVOLG BLZ. 15)

(1) Able-Seaman of zeeman die z'n sporen verdiende.

(2) Alle hens aan dek.

(3) Reservoirs gevuld met lucht. Men vervangt de lucht door water of omgekeerd.

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ROBINSON CRUSOE

GEÏLLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

Robinson voert naar China met een schip dat hij kocht van muitende matro.en. De kapiteins van andere schepen houden hem voor een piraat

37 TOEN ik zag dat de twee Engelse schepen gevaarlijk naderden, liet ik een salvo lossen en de witte vlag hijsen, ten teken dat wij wilden onderhandelen. Maar dat viel in dovemansoren! Ze schenen zelfs nog meer pogingen aan te wenden om ons in te halen. Terwijl de rode wimpel in de mast gehesen werd, loste de kanonnier vijf schoten, waarvan er één een bres sloeg in de achtersteven van het eerste schip op het ogenblik, dat het onder onze achtersteven kwam. Het tweede schip voerde dezelfde manoeuvre uit en nogmaals schoot onze kanonnier raak. De treffers deden het midden van het vijandelijk schip uit elkaar barsten. Kan je je voorstellen wat een schouwspel TAI de matrozen, die een ogenblik tevoren hun mutsen in de lucht wierpen omdat ze zo blij waren ons te kunnen enteren, spartelden in het zak.

38 IK wenste de dood van die arme kerels niet en daarom liet ik een sloep uitzetten en gaf het bevel er zoveel mogelijk op te pikken. Slechts drie konden bovengehaald worden. De anderen trachtten al zwemmend de drie schepen te bereiken, die alle zeilen in top, op ons toe kwamen. Ik had geen lust om ook met die drie de strijd aan te binden. Ik gaf dus bevel zo vlug mogelijk voort te zeilen. Op hetzelfde ogenblik vernam ik van de Hollandse matroos waarom wij voor piraten werden aangezien. Hij was een van de zeelui, die met z'n kapitein de ware eigenaar van ons schip — op Sumatra aan land was gegaan. Als bij mirakel was hij aan de pijlen van de inboorlingen ontsnapt. Een schip had hem opgepikt en meegenomen tot in Batavia. Daar had hij zijn oude makkers ontmoet, die hem hadden wijsgemaakt, dat ze het schip in Bengalen aan een kaper hadden verkocht..

39 DAT was natuurlijk een grove leugen. Intussen was het voor ons een bevoorrecht geval. Indien een kapitein van ons het even welk koopvaardijschip ons te pakken kreeg, was het met ons amen en uit. De bloedige strijd die we zo juist geleverd hadden, maakte de zaken ook al niet beter. Het best was dus niet de gewone reisroute te nemen, doch langs een omweg in China te geraken en daar onze boot zo vlug mogelijk te verkopen. Terwijl we naar het Noord-Oosten stevenden, merkte de kapitein dat er een nieuwe lek in de boot kwam. We stevenden de Baai van Tonking binnen. De kapitein liet alles wat zwaar was aan boord van het schip naar één kant dragen, zodat de boot op z'n flank ging liggen en de kiel bloot kwam. De inboorlingen meenden dat het om een scheepsramp ging en kwamen toegeroeid om de boot te plunderen. Van de overkant konden ze de matrozen niet zien.

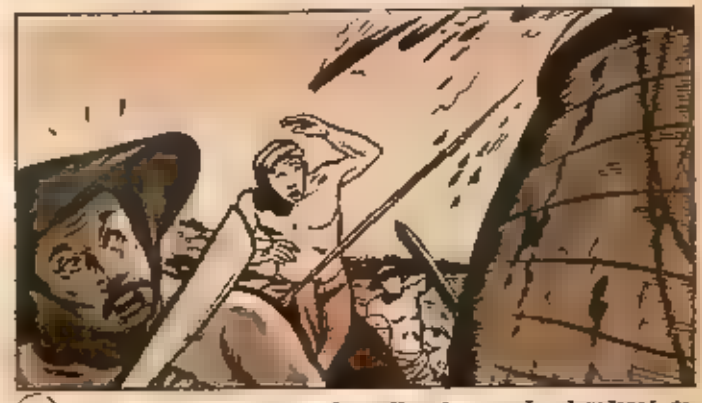

40 DE inboorlingen meenden alles in een handomdraai te kunnen wegslepen en met een honderdtal zwermden ze om onze boot. Toen zagen ze de matrozen werken, doch dat scheen hen niet af te schrikken en ze gingen onmiddellijk ten aanval over. Een van onze matrozen, die op een stelling werkte, werd door hen gegrepen en kon zich moeilijk weren. Toen kwam onze timmerman op een genïaal idee. Hij kwam juist naar beneden met twee ketels kokende pek. Bij mum een prop poelsikatoen, doopte die in de vloeistof en begon de aanvallers er mee te besproeien. Zijn helper nam een grote pollepel en deed hetzelfde... De wilden schreeuwden dat hunen en zien verging en sprongen terug in zee. Geen enkele had lust om het nog eens te beproeven.

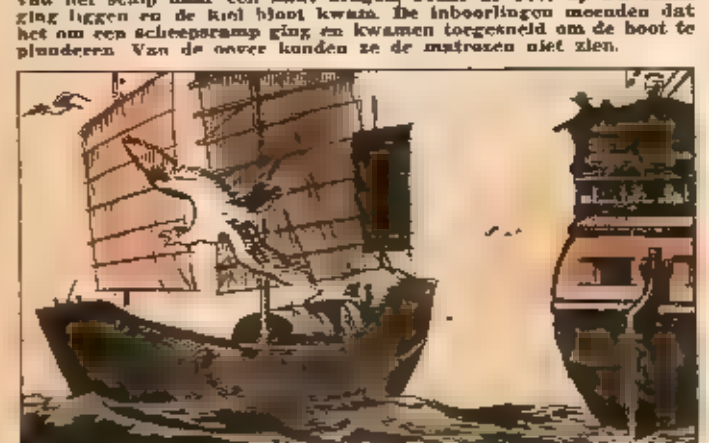

41 DAT gevaar was dus weer voorbij. De kapitein zette de manschappen echter tot spoed aan. Alles werd weer in orde gebracht aan boord en de zeilen gehesen. We landden op het mooie eiland Formosa om proviand op te doen. Dan zeilden we langs de Chinese kust voort. We bleven echter op een veilige afstand van de meest gebruikte vaarwegen om onaangename ontmoetingen te voorkomen. Ter hoogte van de 33e breedtegraad, besloot ik de eerstvolgende haven binnen te lopen. Ik verzocht de kapitein dus iets dichter bij de oever te varen. Op twee mijlen van de kust, zagen we een sloep die recht op ons toekwam. Aan boord bevond zich een Portugees zeeman die, toen hij ons pavillioen gezien had, zijn diensten kwam aanbieden. Ik nam zijn aanbod gretig aan en vroeg hem aan boord te komen. Zonder te vragen waarheen we de stevens richtten, stapte hij op ons schip..

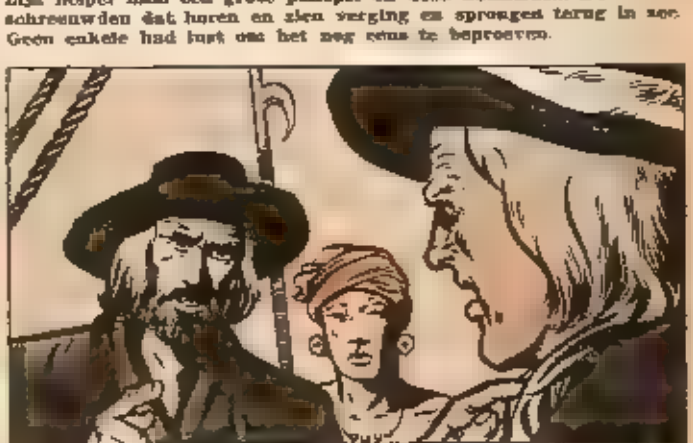

42 IK vroeg aan de nieuwe Portugese zeeroh ons naar de Golf van Nanking te loodsen. Om zijn waantrouwen of nieuwsgierigheid niet op te wekken, vertelde ik hem dat wij eenvoudige reizigers waren en zo graag de keizerlijke stad Peking zouden zien.

— Opperbest, zei hij, dan moeten we door het kanaal dat van de zee recht naar de keizerlijke stad leidt. Een Hollandse boot nam zo juist precies dezelfde weg.

Ik verbleekte en hij moet het gemerkt hebben want hij zei me heel rustig

— Vrees niet, alles veilig. We zagen in deze omgeving sedert lang geen piraten meer. Ja, van één hebben we nog gehoord. Te Cambodja kon hij op het laatste nippertje aan de Britten ontsnappen! Maar we hebben van dat kaperschip een nauwkeurige beschrijving gekregen. Die piraat zal aan de mast genageld worden.

(Wordt vervolgd.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN

TEKST EN TEKENINGEN

POM EN TEDDY

VAN FRANS CRAENHALS

HET GELE TEKEN

Mortimer zet het Gele Teken in een taxi na. Ondanks het helse tempo, slaagt de professor er in zijn tegenstrever op de hielen te volgen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

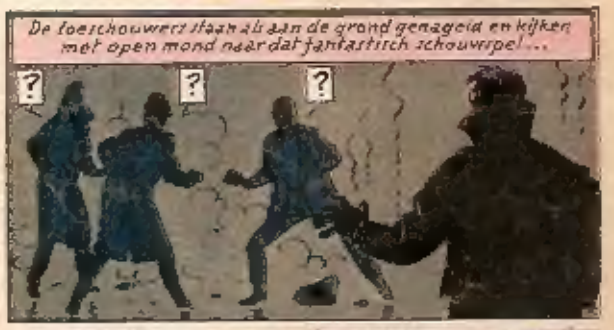

(Wird vervolgd)

VERZAMEL DE

DE KUIFJE'S BONS

EN JE KRIJGT

MOOIE GESCHENKEN

PRENTKAARTEN KUIFJE, mooie kleuren, per reeks van vijf	50 punten
PRENTJES « DE SPROOKJES VAN PERRAULT », vier reeksen. Per reeks van vijftig	75 »
KUIFJESWIMPEL, drie kleuren	100 »
CHROMO'S « ZIEN EN WETEN », 14x20 cm., per reeks van zes	100 »
Zijn thans verkrijgbaar :	
VLIEGTUIGEN (oorsprong tot 1914), reeksen 1 en 2	
VLIEGTUIGEN (oorlog 1939-45), reeksen 1 tot 8.	
LUCHTSCHEPEN, reeksen 1 en 2.	
SPOORWEGEN, reeks 1.	
MARINE, reeks 1.	
AUTOMOBIEL, reeksen 1, 2, 3.	
FOTO'S IN RELIEF « DE ANTWERPSE ZOO », met speciale bril. Drie reeksen. Per reeks van twintig	200 »
KUIFJE's PORTEFEUILLE, nieuw model	250 »
KUIFJE's PUZZLE op hout	500 »
BLOKJESSPEL KUIFJE	500 »
SPECIAAL ABONNEMENT OP HET WEEKBLAD KUIFJE, tien nummers	500 »

JE VINDT

DE KUIFJE'S BONS

OP DE PRODUCTEN VAN :

VICTORIA • KOLYNOS
HEUDEBERT • HORTON
MATERNE-PALMAFINA
SKI & FRANCO-SUISSE
PROSMANS-PILSBERG
TOSELLI • PANA • KUIFJE

KEN JE ONZE ALBUMS ?

In deze twee prachtige albums kan je je chromo's klasseren. Reeds verschenen : « VLIEGTUIGEN » (oorlog 1939-1945); « AUTOMOBIEL » (oorsprong tot 1900), te verkrijgen in de Kuifje's winkel tegen 50 Frs of franco thuis gezonden tegen storting van 55 Frs op PCR 1903.16 van KUIFJE-Brussel.

GESCHENK : NOG EEN PUNT VOOR JE COLLECTIE !

DE "URIAH" KEERDE NIET TERUG

(VERVOLG EN SLOT)

Derde punt : De klok.

Die klok was eigenlijk een ton waarin ze konden plaats nemen, voorzien van een zuurstofmasker. Langzaam werd de ton met water gevuld en dit liet de drenkelingen toe zich aan te passen aan de drukking die ze zouden moeten doorstaan tijdens hun reis naar de oppervlakte. Het gebeurt wel meer dat de organen van de mens niet aan de hevige drukking weerstaan. Het hart bv. is bijzonder gevoelig voor de druk van lucht of water. Over het algemeen hebben de zeelui, die aldus uit een duikboot gehaald worden, het bewustzijn verloren wanneer ze aan de oppervlakte komen. Alvorens zich over de voorwerpen te buigen, die hij moest bewaken, hoorde Microob de kapitein tot Bill zeggen :

— Indien we wat zuurstof gaven ?

— Ja, het is beter ons daar onmiddellijk van te bedienen. Over tien minuten is het niet meer nodig !

Microob keek de zuurstofmaskers na en blies in de buizen om te zien of ze wel in orde waren. Toen hij het laatste masker opnam, sprong de witte muis er uit.

— Witteke, je hebt geen geluk, fluisterde Microob. Ik heb geen masker voor je. En zelfs indien ik je meenam, zou je niet levend boven geraken, arm ding.

Het koud zweet brak hem plotseling langs alle kanten uit. Daar... het zesde zuurstofapparaat werkte niet...

Witteke had aan de ademhalingsbuis geknabbeld en er een klein gaatje in geboord. Langsdaar zou de zuurstof, het leven van een man, ontsnappen. Door de schuld van de witte muis zou er nog een lid van de bemanning de grijze hemel van Engeland nooit meer weerzien, zou nooit geen Kerstmis meer vieren, geen gezellige thuiskomst meer meemaken...

Doch wie zou het zijn ? Wie van de zes ? Had hij het recht Williams te veroordelen ? Williams was de steun van z'n oude moeder. Ze had slechts hem alleen.

Bentoll ? Zou Bentoll beneden blijven ? Maar wie zou hem bij z'n vrouw en drie kinderen vervangen ? Polens was nog maar twintig... Hij zou z'n verloofde en al z'n toekomstplannen moeten vaarwel zeggen... Of de oude Bill ? Maar Bill had z'n rust dubbel en dwars verdiend. Hij droomde al zo lang van een huisje met een tuintje...

Bleef er nog de kapitein. Maar, hoe zwaar woog zijn leven tegen dat van de kapitein ? Wie zou hem bewenen ? Hij had niemand en men zou hem niet missen...

★

KAPITEIN, alles is klaar !

— Goed. Polens en Bentoll, zet een zuurstofmasker op. Julie zijn de eersten ! Schiet op, jongens !

Toen ze klaar waren, liepen ze naar de deur van de ton, die de kapitein achter hen sloot. De « oude » speelde met enkele hefbomen en Bill, naast hem, met z'n uurwerk in de hand telde de seconden :

— 110... 115... 117... 18... 19... Vooruit !

Uit alle kracht duwde de kapitein op de handle en de twee eerste overlevenden van de ramp stegen langzaam naar de oppervlakte.

Microob stond tegen de wand geleund en kon de ogen niet afwenden van de beschadigde buis, die hij nog steeds in de hand hield.

Bill draaide zich om en bekeek Microob. Dan gleden zijn ogen haast instinctmatig naar beneden en bleven rusten op de handen van Microob... En Bill had uitstekende ogen.

— Bill, maak je klaar. Jij gaat met Williams !

De ouwe zeerob lei de hand op Microob's schouder en zei :

— Trek het je niet aan, jongen. Het gaat zo vlug, weet je. Eén ogenblik slechts... Toe, leg dat ding op de grond en help William.

Automatisch gehoorzaamde Microob.

Bill kroop op handen en voeten door de buizen, die op de grond lagen, grabbelde iets wits vast, knoopte het in z'n zakdoek en stak die tegelijk met z'n eigen gezicht, in het zuurstofmasker. Dan hielp hij de toestellen bevestigen en gevolgd door Williams stapte hij op zijn beurt naar de metalen ton.

Microob die hem droevig nakeek zag dat hij zich nog even omdraaide en een beweging maakte met de hand als om te zeggen : Hou moed. Het zal wel gaan !

Voor de tweede en laatste maal ledigde de kapitein de klok. Dan zei hij :

— Nu is het onze beurt.

Microob raapte het zuurstofapparaat op, dat fijn in orde was, en hielp zijn chef. Iedere beweging kostte hem een haast bovenmenselijke inspanning. Dan hielp de « oude » hem met zijn zuurstofmasker. Microob voelde dat een sterke hand hem bij de arm nam en meetrok. Hij hoorde een deur dichtslaan en een vijs die zachtjes schreeuwde telkens men haar omdraaide... Het water kwam tot aan z'n enkels... z'n knieën... z'n borst...

Het zoemde in z'n hoofd... Iemand greep hem om het middel en hij voelde zich naar omhoog gaan... hoger hoger...

★

ENKELE dagen later.

De overlevenden van de « Uriah » werden opgepikt door een Brits jacht en zaten samen in een der gebouwen van de marinebasis van Skegness. Men had hen juist de traditionele punch opgediend. Op de tafel knabbelde Witteke aan de zachte cake.

— Die duivelse Microob, lachte Polens. Wie zou dat van hem gedacht hebben ?

— Er is geen Microob meer. Van heden telt de Royal Navy een A.B. meer, zei de kapitein. Ons groentje heeft het dubbel en dik verdiend. En jij, Bill, jij bent de fijnste kerel die ik ooit ontmoet heb.

— M'n verdienste is niet groot, kapitein. Ik ben oud en ik dacht « die jongen heeft nog zoveel jaren voor zich, het is dus maar juist dat ik het slechte masker in zijn plaats neem ». Indien ik het hem gezegd had, zou hij bekwaam geweest zijn te weigeren... Dit neemt niet weg dat ik, veel geluk heb gehad !

— Waaraan dacht je toen je Witteke in je masker zette ?

— Ik dacht die muis zal me nog gezelschap houden als ik een huisje heb in Yorkshire !

Microob bekeek de wereld met andere ogen. Al de stemmen klonken anders, nieuw in zijn oren en hij was zó gelukkig dat hij vergat hoe hij die witte muis, verwenst had... Dan keek hij naar de twee mannen die zijn leven hadden gered.

Ach, hij had de kapitein wel kunnen omhelsen omdat hij hem had vastgehouden toen hij in de klok het bewustzijn verloor. Het was echter naar de tweede dat hij ging en stamelde :

— Ouwe Bill, ik ben zo gelukkig !

— Het is al welletjes, jongen ! Bewaar je tranen voor later !

Ieder lachte vrolijk en ledigde zijn glas op de gezondheid van Bill en Microob.

KUIFJE OP REPORTAGE

EEN WANDELING DOOR HET MOOISTE HOEKJE VAN ITALIE

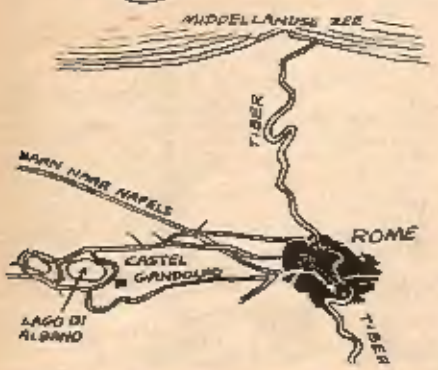

WANNEER men te Rome zowat alles heeft gezien, al het is er werkelijk te warm geworden, dan volg je maar de rijke Romeinen. Die trekken naar Castel Gandolfo, een lief dorpje van twee duizend vijf honderd inwoners op acht en twintig kilometer ten Zuiden van Rome, langs de baan naar Napels. Castel Gandolfo is een begrip, want sinds 1555 hebben de pausen er bijna ononderbroken hun zomerverblijf gehad, dat in de zestiende eeuw door Bernini werd gebouwd, op last van paus Urbanus VIII.

Castel Gandolfo ligt op een heuvel. Men heeft er een heerlijk gezicht op het meer van Albano. Dat meer is eigenlijk een uitgedoofde vulkaankrater. Vroeger deden er zich soms onverwachts geheimzinnige verschijnselen voor : plots ging het water aan het koken, stijgen, en overstroomde heel de omgeving ! De overstroming hield daarna even geheimzinnig op, als ze gekomen was...

Van in de vroegste Romeinse geschiedenis is de plaats weer nu het pauselijk zomerverblijf verrijst, een uitverkoren plaats geweest, want daar verraste Albe Longe, de versterkte stad van Albanus, die toen de legende beweert de zoon van Aeneas zou geweest zijn.

Wanneer je op het meer gaat spelevaren, dan bemerk je langs alle zijden kleine villa's verscholen onder lommerrijke eiken. De mooiste eiken van heel Italië vindt men daar rond het meer van Albano. Onder de villa's komt ook die van de gewezen Italiaanse Eerste minister de Gasperi voor. Pompejus heeft er ook een buitenverblijf gehad. Keizer Domitianus liet er de villa Barbarini bouwen. Veel bezienswaardigheden telt Castel Gandolfo zelf niet. Wanneer men rond de pauselijke villa heeft gewandeld en de parochiekerk bezocht, dan heeft men alles gezien wat het stadje te bieden heeft. De meeste bewoners zijn boeren en de andere kleine handelaars en restauratiehouders die een goede stuiver verdienen aan de bezoekers van de audiënties die de Paus er in de zomermaanden houdt, en de toeristen, vooral de Amerikanen !

Wanneer je door de nauwe dorpstraatjes wandelt, en je wilt daar enkele kiekjes maken van het Italiaans volksleven, dan zul het je opvallen hoe deze mensen, volwassenen zowel als jongens en meisjes, met kinderlijke naiviteit gaan poseren. Je kunt ze niet gelukkiger maken dan met hen een foto waardig te achten.

Op het pleintje voor de kerk wordt men herinnerd aan de tijd dat de paus door Garibaldi uit zijn Staten verdreven werd, want dit plein heet nu nog Piazza Garibaldi, zoals vele andere dorpspleinen in Italië. In 1929 keerde de paus naar Castel Gandolfo terug toen hem dit buitengoed door het verdrag van Letteranen werd teruggeschonken.

Dat is de hoofdingang van het pauselijk paleis.

« Dansen op een vulkaan », die uitdrukking ken je wel, maar spelevaren in een krater, dat is nog wat anders !

Wanneer je dan de schitterende Italiaanse hemel in het meer hebt weergespiegeld gezien, een tochtje gemaakt op het water en enkele kiekjes genomen, dan moet je beslist eens naar Albano wandelen onder de eeuwenoude bomen. Deze wandeling is een van de mooiste die ik ken in Europa.

Johan de BRABANDER.

Wanneer men langs de grote baan van Rome komt, dan verrijst op de heuvelrug een rond torentje. Dat is de toren van de pauselijke sterrewacht, die aan het zomerverblijf verbonden is.

HET KUIFJE'S UURWERK EEN CREATIE VAN HELVA

PRESENTEERT DE VROLIJKE VALSCHERMSPRINGERS

(Wordt vervolgd.)

DE KUIFJE'S UURWERKEN ZIJN DE BESTE UURWERKEN VOOR ONZE JONGENS!

DE NAJAVALLEI

DOOR HERGE

ingenieur Legrand is met de maharadja van Gopal naar Indië vertrokken. Jo, Jetje en Jokko bleven met hun mama te Vargèse (Frankrijk)...